Curcubeul
George Grigore

Ceasul începuse să sune ca un nebun. Omul se foi, întinse mâna bâjbâind, dar negăsind sursa aceea infernala de zgomot se ridica într-o râna, cu ochii cârpiţi de somn, înşfaca deşteptătorul şi dădu furios cu el de perete. Zăngănitul de fiare dezmembrate se dovedi şi mai violent. Simţi în clipa aceea că îi face creierul explozie.

Ţuică de aseară îşi făcea de cap. Dracul îl pusese să se ia la întrecere cu beţivanul acela de Vasili Harbuzov! Chefuiseră până către miezul nopţii şi rusul ăla nenorocit nu avea nici pe naiba, el, deşi se considera un pilangiu de clasa, rezistent nevoie mare la băutură, se făcuse praştie şi mai şi căzuse sub masa de beat ce era. Nici nu intrase bine pe uşa ca îl şi îmbârligase la o partidă de pescuit pe lacul din apropiere. Auzi, porcăria dracului, pe frigul ăsta, când niciun câine nu-l dai afară, Vasili voia pescuit la copca. Rusnac nebun!

Se ridica greoi din pat şi mătăhăind se duse la baie. Durerea din ceafa deveni brusc de nesuportat şi o senzaţie de voma îl făcu să se aplece asupra toaletei. Cu icnituri prelungi elimina tot lichidul acela nesuferit, amar, care îl făcea să se simtă ca dracul. Baga apoi capul sub jetul rece al robinetului şi simţi cum durerea îi dispare ca luata cu mâna. Se jurase că nu mai pune rachiu în gura dar Harbuzov avea un talent la corupt oameni… Îl cunoscuse pe front, la cotul Donului, când rănit grav era cât pe ce să cadă în mâinile roşiilor. Era aproape îngheţat când dăduse peste el un flăcăiandru de vreo 17 ani care târa o manta germana însemnele smulse, mai mare ca el. Pentru ca totul să pară şi mai neverosimil, avea o căciulă caucaziana încheiata sub bărbie, trasa pe ochi, şi un automat rusesc, imens, pe care abia îl cara atârnat pe umăr. Era tipul cel mai reprezentativ al rezistentei sovietice. Târâş-grăpiş, îl cărase până la o colibă din apropiere, unde veghease zi şi noapte la căpătâiul lui timp de o săptămână în care zăcuse şi se zbătuse luptându-se cu moartea. În cea de-a opta zi, când se trezise, îl găsise tot lângă el epuizat de nesomn.

— Te-ai gândit să trăieşti? l-a întrebat el şi a căzut într-un somn profund din care nu s-a trezit 24 de ore. Flăcăiaşul acela s-a dovedit să

aibă un suflet de aur. L-a însoţit până aproape de liniile romaneşti unde s-au despărţit jurându-şi să rămână prieteni, iar după terminarea războiului să se caute. Prin ’68 se trezise chemat la securitate şi interogat aşa cum numai ei ştiau s-o facă. A povestit de zeci de ori episodul acela dar nici măcar o clipă nu i-a trecut prin cap care era de fapt scopul anchetei, până într-o bună zi când convocat iarăşi a dat acolo peste un colonel KGB cu o figura vag cunoscută. Îl cercetase curios, dar degeaba, nu îl găsea nicăieri în memoria lui…! Fata rusului se destinsese într-un zâmbet larg care avusese darul să-l lumineze:

— Vasili, Vasili Harbuzov! strigase luându-l în braţe.

Şi-au depanat amintirile până dimineaţa şi de atunci se vedeau în fiecare an, ori aici, ori la Moscova unde locuia el acum. Se vedeau mai ales vara, când plecau zile întregi cu sculele de pescuit pe umăr, dar acum se trezise aşa, pe nepusa masa, neanunţat, cu rusul ăsta trăsnit şi beţiv în toiul iernii şi unde mai pui ca voia şi pescuit la copca!

Ceva mai bine dispus o porni către bucătărie. Nu mica i-a fost mirarea când a dat cu ochii de el cu sticla de ţuică la gură, trăgând zdravăn, cu înghiţituri mari. După ce îşi potoli arşiţa lasa sticla pe masa şi întorcându-se spre el îi spuse:

— Te-ai sculat leneşule?

— Îhî! Da’ tu ce naiba ai făcut? N-ai dormit deloc sau te-ai sculat odată cu găinile? Poftim, ai mai luat-o şi de dimineaţă cu troscaul!

— Mai bine ai trage şi tu o înghiţitură decât să te răţoieşti la mine! Ia de bea, palinca asta e cel mai bun medicament la tăiat greaţa.

Îl auzise pesemne cum se opintise în baie şi îi era ruşine. Trase câteva guri zdravene şi se simţi cu adevărat mai bine. Avea dreptate Vasili! Simţi acel val de căldura plăcută că-i pătrunde în fiecare fibra, fiecare mădular. După ce îmbucară ceva pe fuga îşi luară rucsacurile în spinare, sculele de pescuit în mâini şi o porniră la drum către lac. Rusul avusese grijă de seara sa bage în traista lui mare vreo trei sticle de rachiu, combustibil cum îi spunea el, pentru prevenirea frigului.

Era un ger de crăpau pietrele dar ei se înfofoliseră bine şi nu prea simţeau frigul. Doar respiraţia aproape ca îngheţă când ajungea sa ia contact cu aerul rece de ianuarie. Abia au reuşit să pornească bătrâna dar ascultătoarea VOLGA cu care venise Vasili Harbuzov tocmai de la Moscova, aşa era de frig.

— Aici, la voi, e ca-n taiga, Sandule, frig de crapa blana lupului cum se spune pe la noi!

— Nu-i tot timpul aşa. De obicei nu scade decât până pe la minus 10 ori 15 grade, dar anul ăsta parca a înnebunit şi natura… Hai, mai bine cale-o tu pe coada ca acuşi se luminează!

Au pornit în goana mare pe drumul atât de bine cunoscut şi atât de des bătut pe jos ori cu maşina. Hodoroaga lui Vasili, aşa cum îi plăcea lui să-şi alinte maşina, înghiţea kilometru după kilometru nervoasa, nerăbdătoare parca să ajungă cât mai repede la destinaţie unde avea să scape de povara pe care o purta cu stoicism. După un sfert de ora de goana printre nămeţi au ajuns pe mal, un mal lin coborâtor spre oglinda acum bocnă a apei. Au mai tras câte o înghiţitură de palinca şi cu sculele în spinare au început să sondeze gheata, mergând către mijlocul apei. Tot sondând aşa au descoperit o porţiune unde grosimea era vizibil mai mică. Cu toporiştile lor de alpinist au spart o copca, pregătindu-se să arunce nada ce avea să tragă peştii, când din apa ţâşni o arătare, ceva ce nu putea fi descris, nu semăna cu nimic cunoscut care acum arata ca o sferă de foc, acum lua forma unei piramide perfecte cu muchii de curcubeu, ba se spărgea cu un trosnet asurzitor în zeci de alte sfere lucitoare ce se uneau într-o ţesătură de păianjen multicolora, gata-gata sa cada asupra celor doi nepoftiţi. Din nou sfera, apoi piramida, iarăşi trosnetul acela care le îngheţă sângele în vine, plasa luminoasa şi multicolora, ca un gigantic şi fascinant vitraliu. Uneltele lor, sculele lor dragi de pescuit deveniseră incandescente, frigeau, le ardeau mâinile, începuseră să se topească. Le-au aruncat pe gheata care începuse să se topească, devenind dintr-odată mai alunecoasa, transparenta parca, multicolora… Hainele le frigeau trupurile, sfârâiau pe pieile lor. Au rupt-o la fuga spre maşina începând să arunce hainele de pe ei. Nu

erau în stare să scoată un strigat, un sunet măcar, erau îngroziţi, înspăimântaţi de moarte, ei, veteranii care trecuseră prin focul ucigaş de la Don! Alergau acum de mâncau pământul şi aruncau hainele, cu chestia aceea pe urmele lor, gata-gata să-i înhaţe, să-i prindă în plasa aceea multicolora, în ţesătura aceea de mii de curcubeie, gata-gata sa le răpească formele trupurilor spre a le aşeza în vitraliul acela uriaş sau ce dracu' mai era! Alergau şi se dezbrăcau, alunecau şi cădeau, se ridicau şi alergau dar monstruozitatea aceea nu-i slăbea nicio clipă…! Tot timpul pe urmele lor, tot timpul deasupra lor, mereu gata să-i atingă, gata să-i înghită! Pe măsură ce straiele rămâneau mai puţine trupurile lor păreau prinse în jocul acela ameţitor de culori incandescente, deveneau străvezii, înconjurate de aura curcubeie a acelui ceva ieşit din adâncurile lacului!

S-au prăbuşit epuizaţi pe mal la doar câţiva metri de bătrâna VOLGA.

Târziu, către prânz, un taran care tocmai trecea pe acolo cu sania trasa de doi boi, văzând maşina şi în jur nici ţipenie de om, s-a apropiat mai întâi cu sfiiciune, apoi curios ca toţi ţăranii, admirând „otomobilu l' cel mare şi negru. La doar câţiva metri, pe zăpadă, era ceva ca de sticla, din mii de bucăţi multicolore cam de doi metri pe doi şi care avea ceva ce aducea cu două siluete umane. Miliţia, alertata, a făcut cercetări, au venit şi de la Bucureşti cu aparatura de performanta, dar în afara dispariţiei celor doi şi a acelui straniu vitraliu nu au reuşit să descopere nimic. Nici măcar o urma, nici măcar radioactivitate crescută, nimic! Singura sursa poluanta era tot cea de la Cernobîl.

Cercetările n-au durat mult. Dosarul a fost trecut la „cazuri neelucidatel' iar ciudăţenia aceea de sticla a fost cedata Institutului de Fizica Nucleară…